

Arrest

**nr. 86 043 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 april 2012 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de Wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de

minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d d 13.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot motiveringsplicht van bestuurshandelingen; en het beginsel van behoorlijk bestuur. Volgens artikel 9ter § 1 Vreemdelingenwet (...). De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende korden gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn. Volgens de rechtspraak van Uw Raad (...) (RVV n° 77. 755 d.d. 22 maart 2012). In casu stelt de bestreden beslissing dat (...). Verzoekster heeft de eer erop te antwoorden dat medisch certificaten werden neergelegd ter steunen van haar aanvraag tot machtiging. Deze medische documenten werden opgesteld door een geneesheer die gespecialiseerde is in de aandoening waaraan verzoekster lijdt. De behandelende arts wijst op de ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt en de noodzaak van doorzetting van de behandelingen. Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de arts-attache/arts-adviseur de medische advies van de behandelende arts verwerpt. Evenmin motiveert de bestreden beslissing waarom de arts-attache / arts-adviseur van mening is dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoeker stelt eveneens vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoekster onduidelijk is op grond van welke objectief element - feitelijke gegevens de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur werden genomen. Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Het is voor Uw Raad onmogelijk om een wettigheidstoezicht van de bestreden beslissing te voeren. Door de beslissing tot onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing niet motiveert waarom de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, schendt de bestreden beslissing artikel 9 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke identiteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 10 april 2012 de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte. De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij haar aanvraag geëvalueerd doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd dat aangeeft dat de ziekte ernstig zou zijn, maakt niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard.

In het medisch advies van 13 april 2012 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf; bij onze diensten ingediend op 02.12.2011.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeksters aanvraag niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat geen rekening is gehouden met de 'reële feitelijke situatie', nu de ambtenaar-geneesheer zijn advies heeft gebaseerd op het door verzoekster bij haar aanvraag gevoegde attest. Dat verzoekster er zelf wel van overtuigd is dat haar ziekte ernstig is, is niet van aard dit advies te weerleggen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cfr.* RvS nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC